

Η πρόσφυγας

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μία ιστορία, εμπνευσμένη από το θέμα του βιβλίου "Η τελευταία μαύρη γάτα"

Άρης Γκροχ
Σχολικό έτος 2016-17, 9η τάξη

Δευτέρα, 25 Σεπτεμβρίου, ώρα 12:30

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα πήγα σ' ένα βιβλιοπωλείο και σε αγόρασα. Σε ήθελα από τότε που σε είδα στη βιτρίνα. Θα σου γράφω κάθε μέρα αλλά πρώτα θα σου πω ποια είμαι. Είμαι ένα μελαχρινό κορίτσι και έχω ύψος 1,60.* Γεννήθηκα στη Συρία και μεγάλωσα μέσα στην πιο όμορφη οικογένεια που μπορεί να φανταστεί κανείς. Έχω την πιο καλή μαμά και τον πιο καλό μπαμπά του κόσμου. Και οι δυο με αγαπάνε περισσότερο από κάθε τι άλλο και θα έκαναν τα πάντα για να είμαι ευτυχισμένη. Τώρα που γνωριστήκαμε μπορώ να σου διηγούμαι την παραμικρή λεπτομέρεια της ζωής μου. Αν και νομίζω ότι δε θα σου γράφω και πολύ συναρπαστικές ιστορίες επειδή είμαι ένα συνηθισμένο παιδί από τη Συρία. Τα λέμε, δεν έχω αυτή τη στιγμή κάτι να σου γράψω

*Ξέχασα να σου πω ότι με λένε Νουρ Αλ-χασάντ και είμαι 12 χρονών.

(Η Νουρ. Το καλόκαρδο χαρούμενο κοριτσάκι δεν ήξερε ακόμη τι της επιφυλάσσει η μοίρα. Πίστευε ότι θα ζήσει χαρούμενη ως το τέλος της ζωής της ...)

Τρίτη, 26 Σεπτεμβρίου, ώρα 15:30

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα ήμουν στο σχολείο. Είμαι καλή στο σχολείο. Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω συγγραφέας. Έχω γράψει ήδη πολλές μικρές ιστορίες και οι γονείς μου λένε ότι είναι

φανταστικές. Σήμερα είχαμε και το αγαπημένο μου φαγητό, το σπανακόρυζο. Αν και δε συνέβη τίποτα το συναρπαστικό σήμερα, πάλι είδες, σου έγραφα κάτι. Και αυτό θα συμβαίνει κάθε μέρα. Αν δεν έχω τίποτα να σου γράψω τότε θα σου γράφω ... πότε θα πηγαίνω τουαλέτα.

(Η μικρή μας Νουρ έως στις 26 Σεπτεμβρίου, ώρα 4 μ.μ., δεν είχε ιδέα ότι η ημέρα αυτή θα ήταν η χειρότερη της ζωής της. Ακριβώς στις 4 μ.μ. εκτόξευσε η αμερικανική F22-Raptor μία ρουκέτα που άλλαξε τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων, μεταξύ αυτών και της οικογένειας Αλ-χασάντ. Το σπίτι τους γκρεμίστηκε, ευτυχώς η Νουρ ήταν έξω όμως οι γονείς της θάφτηκαν κάτω από τόνους μπετόν. Ο μπαμπάς της σώθηκε ως εκ θαύματος από Αμερικανούς στρατιώτες. Η Νουρ έχασε τα πάντα, έκλαιγε, έκλαιγε συνέχεια. Κάποτε ήρθαν δύο στρατιώτες. Ο ένας τη βιντεοσκοπούσε, ενώ έκλαιγε, και ο άλλος ήρθε κοντά της και έκανε λες και ήθελε να την παρηγορήσει. Σε λίγο έκλεισαν την κάμερα και έφυγαν. Αυτό την έκανε να κλάψει πιο πολύ, επειδή κατάλαβε, ότι την χρησιμοποιούσαν για να βελτιώσουν τη δημόσια εικόνα της Αμερικής. Δεν είδε ότι το ασθενοφόρο παρέλαβε τον πατέρα της και δε θυμάται πότε σταμάτησε να κλαίει. Αποκοιμήθηκε στο δρόμο. Ξύπνησε και μπροστά της είδε τα ερείπια που χθες ήταν το σπίτι της. Οι άνθρωποι την αγνοούσαν και συνέχιζαν το δρόμο τους. Σηκώθηκε και αμέσως ξανασωριάστηκε στο δρόμο. Της ήρθαν στο νου και πάλι οι φριχτές αναμνήσεις. Μία ώρα αργότερα κατάφερε να σηκωθεί και να πλησιάσει το κατεστραμμένο σπίτι της. Δεν έμεινε τίποτα. Ξαφνικά όμως είδε ένα μικρό δερμάτινο βιβλιαράκι. Χαμογέλασε. Ήταν το ημερολόγιό της! Άρχισε να γράφει ...)

Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου <δεν υπάρχει ρολόι>

Αγαπητό μου ημερολόγιο χθες ήταν η πιο φριχτή ημέρα της ζωής μου. Εκτοξεύτηκε μια ρουκέτα στο σπίτι μας! Δεν ξέρω πού είναι οι γονείς μου. Το μόνο που μου έμεινε είσαι εσύ, καλό μου ημερολόγιο. Οι γονείς μου θα μπορούσαν να είναι στο νοσοκομείο. Δε θα πάω σήμερα στο σχολείο. Θα σου ξαναγράψω όταν βρω τους γονείς μου ... αν τους βρω.

(Έκλεισε το ημερολόγιό της η Νουρ και άρχισε να περπατάει προς το νοσοκομείο. Τρεις ώρες αργότερα έφτασε στο νοσοκομείο και ρώτησε για τους γονείς της. Στο όνομα του πατέρα της Αχμέτ, το πρόσωπο της νοσοκόμας φωτίστηκε και παρακάλεσε τη Νουρ να την ακολουθήσει. Πετάοντας από τη χαρά της, την ακολούθησε και μπροστά από μία πόρτα η νοσοκόμα της έκανε νόημα να μπει στο θάλαμο. Μπήκε μέσα η Νουρ και είδε τον μπαμπά της να φορά ένα τεράστιο περιλαίμιο. Έκλαιγε από τη χαρά του

και ψέλλιζε «νόμιζα ότι σε είχα χάσει», «είσαι το πιο γενναίο κοριτσάκι στον κόσμο!»». Μόλις ησύχασαν τα πράγματα ,η μικρή τού διηγήθηκε όλα τα συμβάντα από τότε που χάθηκε μέχρι και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Τότε και αυτός της είπε την περιπέτειά του και γιατί φορούσε αυτό το περιλαίμιο. Όταν τελείωσε, τον ρώτησε η Νουρ που ήταν η μητέρα της. Τότε η λάμψη και το χαμόγελο στο στόμα του πατέρα της εξαφανίστηκαν και τη θέση τους πήρε μια λυπημένη έκφραση. Μετά από λίγο που της φάνηκε ότι σταμάτησε ο χρόνος, της είπε: "Η μαμά δεν τα κατάφερε γλυκιά μου". Τον κοίταξε σαν χαμένη. Ο μπαμπάς της, την πήρε στην αγκαλιά του και τη χαίδεψε μέχρι να κοιμηθεί. Ξύπνησε κάποια στιγμή δίπλα του, πήρε το ημερολόγιό της και άρχισε να γράφει...)

Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου, ώρα 17:55

Έφτασα στο νοσοκομείο με τα πόδια και βρήκα τον μπαμπά μου. Χάρηκα τόσο πολύ που τον είδα επειδή νόμιζα ότι δεν θα τον ξαναδώ ποτέ. Δεν έπαθε τίποτα το σοβαρό, απλά παρατέντωσε τους μυς του λαιμού και θα φοράει ένα περιλαίμιο για δύο μέρες μόνο. Τότε ρώτησα που είναι η μαμά. Έχει πεθάνει καλό μου ημερολόγιο. Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. Η δικιά μου η μαμά! Δεν είχε κάνει τίποτα κακό σε κανέναν! Και σίγουρα δεν άξιζε έναν τέτοιο φριχτό θάνατο. Δεν ξέρω τι να σκεφτώ πια!

Νομίζω όμως ότι ο μπαμπάς στεναχωρήθηκε πάρα πολύ. Έτσι όπως βλέπω το πρόσωπό του όταν κοιμάται διαπιστώνω ότι άλλαξε. Όταν κοιμάται, είναι πολύ ανήσυχος. Αυτό με φοβίζει πολύ. Θα τον καταλάβαινα αν άλλαζε ο χαρακτήρας του. Έχασε τη γυναίκα των ονείρων του, τη γυναίκα με την οποία έχτισε τα θεμέλια της ζωής του. Εύχομαι να μην αλλάξει η συμπεριφορά του απέναντι μου. Αυτά για σήμερα ημερολογιάκι μου...

(Ο πατέρας της Νουρ όντως δεν μπορούσε να κοιμηθεί ήρεμα. Δεν ένοιωθε καλά, ήταν εξαντλημένος σωματικά και ψυχικά. Το μόνο που τον έκανε να μη χάσει την πίστη του στη ζωή ήταν η μικρή του κόρη που επέζησε και ήταν καλά. Έτσι αποφάσισε ότι τίποτα δε θα επέτρεπε πια να φέρει σε κίνδυνο το μικρό του αγγελούδι, και γρήγορα έψαξε και βρήκε δυο εισιτήρια για τη Γερμανία. Επειδή ο δόκτορ Αλ-χασάντ είχε συγκεντρώσει χρήματα για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, ήταν σε θέση να πληρώσει τα εισιτήρια. Τέλος πάντων, μόλις της το είπε ο πατέρας της ότι θα πάνε στη Γερμανία, η Νουρ στεναχωρήθηκε και τον ρώτησε γιατί δε θα μπορούσαν να μείνουν εδώ, στην πατρίδα τους. Ο πατέρας της της είπε ότι δε θέλει να βάλει σε κίνδυνο

τη ζωή τους για δεύτερη φορά και γι' αυτό θα πρέπει να βρουν ένα ασφαλές μέρος για να ζήσουν. Τότε η Νουρ τον κατάλαβε και δεν έφερε αντίρρηση. Ο πατέρας της Νουρ είχε τον αδερφό του που ζούσε στο Βερολίνο και δούλευε στην πρεσβεία της Συρίας. Αυτός ήταν που τον βοήθησε να βγάλει γρήγορα βίζα ώστε να μπορέσουν να ταξιδέψουν. Είχε χάσει πολλά ο Αχμέτ όμως του είχαν μείνει ευτυχώς τα χρήματα στην τράπεζα και δεν ήταν λίγα.)

Πέμπτη, 28 Σεπτεμβρίου, ώρα 20:30

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα σου γράφω λίγο πριν πάω για ύπνο. Ο μπαμπάς πήρε την απόφαση να μεταναστεύσουμε στη Γερμανία. Αρχικά δεν ήθελα, όμως μετά ο μπαμπάς μου είπε κάτι πολύ γλυκό, ότι δεν θέλει να πάθω κακό και ότι με αγαπάει πιο πολύ και από τον εαυτό του! Δε θέλει να ξαναδώ το σπίτι μου να γκρεμίζεται ή να νιώσω τόση μεγάλη λύπη όπως αυτήν που είδε τελευταία στα μάτια μου. Αυτά τα λόγια με έκαναν να σκεφτώ τις επιλογές που είχαμε και συμπέρανα ότι ήταν σωστό αυτό που ήθελε ο μπαμπάς, γιατί θα ήμασταν ασφαλείς στο Βερολίνο. Τώρα που τα λέμε ημερολόγιό μου, χαίρομαι και λίγο που θα δω και μια άλλη χώρα. Ο μπαμπάς μου είπε ότι θα ταξιδεύσουμε στη Γερμανία με το αεροπλάνο! Δε ξέρω πως το κατάφερε όμως είμαι πολύ χαρούμενη που θα πετάξουμε με αεροπλάνο. Θα είναι η πρώτη μου φορά, θα είμαι πολύ αναστατωμένη, αμφιβάλλω αν θα μπορέσω να κλείσω μάτι. Αυτά για σήμερα ημερολόγιο, θα σου γράψω πάλι αύριο.

(Την επόμενη μέρα ξύπνησαν και οι δυο πολύ νωρίς επειδή θα έπρεπε να πάνε στο αεροδρόμιο τα ξημερώματα στις 6 η ώρα, επειδή το αεροπλάνο θα απογειωνόταν στις 7:30 το πρωί. Άρα έπρεπε να ξεκινήσουν στις 4 το πρωί με τα πόδια για το αεροδρόμιο. Δεν μπορούσαν να πάρουν ταξί επειδή είχαν λεφτά μόνο στην τράπεζα και δεν μπορούσαν να πάνε σε ΑΤΜ επειδή οι ληστές περίμεναν να κάνει κάποιος ανάληψη χρημάτων για να μπορέσουν να τον ληστέψουν. Δύο ώρες αργότερα έφτασαν στο αεροδρόμιο και έδειξαν τα διαβατήρια (ευτυχώς είχαν διασωθεί μέσα στο πορτοφόλι του πατέρα), τη βίζα και τα εισιτήρια και μπήκαν στο αεροπλάνο αφού πέρασαν τους ελέγχους ασφάλειας. Μετά από μερικές ώρες έφτασαν στον προορισμό τους. Στο αεροδρόμιο τους περίμενε ο Θεός της Νουρ και τους καλωσόρισε θερμά. Τους πήγε στο σπίτι του και τους φρόντισε. Τους έδειξε τα δωμάτιά τους και τάισε τις πεινασμένες κοιλιές τους. Πιο μεγάλη βοήθεια από τον αδερφό του δεν χρειαζόταν ο πατέρας. Είχε τα λεφτά για να επιβιώσει μέχρι να μπορέσει

να δουλέψει σαν γιατρός σε μια κλινική ή σ' ένα νοσοκομείο. Το μεσημέρι πήγε ο μπαμπάς και κόρη για να αγοράσουν ρούχα. Μόλις επέστρεψαν σπίτι γράφει η Νουρ...)

Παρασκευή, 29 Σεπτεμβρίου, ώρα 20:30

Σήμερα έγιναν πολλά γεγονότα! Πήγαμε με τα πόδια στο αεροδρόμιο αφού είχε καταστραφεί το αυτοκίνητό μας και πετάξαμε με το αεροπλάνο! Τι ωραία που είναι όταν το αεροπλάνο επιταχύνει και σε σπρώχνει πίσω στο κάθισμά σου σου ή νιώθεις να γαργαλιέσαι όταν χάνει απότομα ύψος! Έχει πολύ πλάκα να πετάς, μόνο όταν έχει αέρα φοβάμαι. Αυτό μου συνέβη, όταν περνούσαμε από τις Άλπεις και ο

αέρας ταρακουνούσε το αεροπλάνο τόσο πολύ ώστε φοβήθηκα μήπως σπάσουν τα φτερά του! Με καθησύχασε όμως ο μπαμπάς ότι αυτό δεν πρόκειται να γίνει και ότι στις Άλπεις πάντα κουνάει έτσι. Μόλις βγήκαμε από το αεροπλάνο, βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ένα τόσο τσουχτερό κρύο που δεν περιγράφεται. Ειδικά όταν φοράς ακόμα

κοντομάνικο από την Συρία, όπως εμείς. Αγκάλιασα τον μπαμπά μου μπας και ζεσταθώ αλλά τίποτα. Πολύ κρύο ρε ημερολόγιο, πολύ κρύο! Μας περίμενε ο Θεός μου και μας πήγε στο σπίτι του. Δεν ήταν τόσο μεγάλο όπως το δικό μας στη Συρία αλλά ήταν πολύ καθαρό και περιποιημένο. Το μεσημέρι βγήκα για πρώτη φορά βόλτα στο Βερολίνο, για την ακρίβεια στο Πότσταμ. Πήγαμε σε ένα „Mall“ και πήραμε ρούχα. Ζεστά ρούχα, τα πιο ζεστά που είχε, επειδή αυτό το κρύο, όπως είπα και πριν, δεν το άντεχες. Στο κατάστημα που μπήκαμε για να ψωνίσουμε μας πέταξαν έξω. Δεν ήξερα γιατί, όμως ήταν πολύ αγενείς.

Ο μπαμπάς μου είπε μετά ότι μας είδαν με αυτά τα ρούχα, μας άκουσαν που δεν μιλούσαμε και γερμανικά και νόμιζαν φαίνεται ότι θα τους κλέψουμε. Γι' αυτό πήγαμε σε ένα άλλο κατάστημα που είχε πιο φτηνά ρούχα. Εκεί ρωτήσαμε μια γλυκιά πωλήτρια, αν θα μπορούσε να μας βοηθήσει αλλά μας κοίταξε υποτιμητικά, μουρμούρισε λέξεις στα γερμανικά που δεν κατάλαβα και έφυγε. Αυτό με πλήγωσε πολύ! Πώς μπορεί κάποιος να είναι τόσο αγενής μόνο και μόνο επειδή δε μιλάς τη γλώσσα του; Ο μπαμπάς μου όμως δεν το έβαλε κάτω και ρώτησε έναν γεροδεμένο μπρατζωμένο άνδρα με φαλάκρα και

πολλά τατουάζ, αν θα μπορούσε να μεταφράσει τα αγγλικά μας στα γερμανικά στην κυρία. Αυτός χαμογέλασε και είπε «και βέβαια!». Αυτό ήταν κ μέρους του μπαμπά μου πολύ τολμηρό επειδή εγώ προσωπικά θα φοβόμουν αυτόν τον κύριο... αφού είμαστε και στη Γερμανία, τη χώρα των ναζί. Τέλος πάντων, άφησε τα ρούχα που κοιτούσε και πήγαμε όλοι μαζί πάλι στην πωλήτρια. Ο κύριος της μίλησε και από την μια στιγμή στην άλλη νευρίασε και μας πήρε και φύγαμε σε ένα παγκάκι του «Mall» λέγοντάς μας ότι αυτή η κυρία μιλούσε τέλεια αγγλικά αλλά απεχθανόταν να μιλά με πρόσφυγες. Τότε της είπε ότι είναι απαράδεκτη η συμπεριφορά της και να ντρέπεται γι' αυτήν. Αυτό που έκανε ο μπρατζωμένος κύριος, δηλ. που υπερασπίστηκε δυο ξένους και μάλιστα πρόσφυγες ήταν πολύ ωραίο. Προσφέρθηκε επίσης να μας βοηθήσει να αγοράσουμε ρούχα. Εμείς βέβαια ξαφνιαστήκαμε, όμως δεχτήκαμε την προσφορά του και την ώρα που κάναμε ψώνια του διηγηθήκαμε την ιστορία μας. Αυτός μας έδωσε το νούμερό του, σε περίπτωση που χρειαστούμε βοήθεια. Ξέχασα τότε όλους τους αγενείς και προκατειλημμένους ανθρώπους της ημέρας. "Τέλος για σήμερα, ώρα για ύπνο", ακούω τον πατέρα μου να λέει. Τα ξαναλέμε ημερολόγιό μου...

(Η επόμενη μέρα ήταν σχετικά ήρεμη. Η Νουρ ξύπνησε, έφαγε και βγήκε έξω να γνωρίσει το Βερολίνο με τον μπαμπά της. Ήξερε το Βερολίνο μόνο από τις κάρτ-ποστάλ που έστελνε που και που ο θεϊός της αλλά τώρα έβλεπε την όμορφη πόλη με τα ίδια της τα μάτια. Θα πήγαινε στο σχολείο τη Δευτέρα και γι' αυτό αγорάσανε και τα απαραίτητα σχολικά είδη.)

Σάββατο, 30 Σεπτεμβρίου, ώρα 20:30

Κοιμήθηκα πολύ καλά σε σχέση με τις άλλες μέρες που δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Νομίζω, επειδή έχω την αίσθηση ασφάλειας. Μόλις φάγαμε πρωινό, πήγαμε στο κέντρο του Βερολίνου με το τρένο! Στην Αλέπο που έμενα δεν είχε τρένα αλλά εδώ έχει πάνω

από εκατό!!! Αν δεις το δίκτυο των μετρό και των συγκοινωνιακών μέσων δεν θα καταλάβεις τίποτα. Είναι τόσο περίπλοκο! Με μετρό ταξίδεψα για πρώτη φορά στη ζωή μου και πρέπει να πω ότι μου άρεσε πολύ. Θα μπορούσα να το φανταστώ πολύ καλά να το παίρνω κάθε πρωί για να πηγαίνω στο σχολείο μου. Φτάσαμε στην «Brandenburger Tor» και ήταν πολύ ωραία, είχε πολύ κόσμο και ένας άνθρωπος φορούσε κουστούμι

αρκούδας που ήταν πολύ αστείο. Ύστερα πήγαμε στο «Mitte» και στην «Rotsdamer Platz». Είχε τεράστιους ουρανοξύστες που ανήκαν σε τράπεζες και περάσαμε από το «sony center». Όλα ήταν πολύ καθαρά και τα κτίρια επιβλητικά. Τελικά φάγαμε παγωτό, πήραμε βιβλία για το σχολείο και γυρίσαμε σπίτι. Αυτό που με ξάφνιασε είναι ότι όπου και να πηγαίναμε, πάντα ένας πολίτης με κοιτούσε παράξενα, μερικοί όλο περιέργεια και δύο φορές όλο μίσος. Αυτό με φόβισε λιγάκι, επειδή στην πατρίδα μου δεν με κοιτούσαν έτσι. Μπορεί να φταίει η μαντήλα που φοράω. Τώρα που θα πάω και σχολείο θα την φοράω και εκεί. Είμαι πολύ περίεργη με το σχολείο. Πώς θα είναι άραγε; Εύχομαι να είναι σαν τη Συρία όπου το λάτρευα. Σου έχω πει ότι θέλω να γίνω συγγραφέας; Νομίζω πως ναι, αλλά δεν πειράζει, ας το ξαναπώ. Σίγουρα θα βρω γρήγορα φίλους όμως τώρα που το σκέφτομαι πώς να βρω φίλους αν δεν μιλάω τη γλώσσα τους; Δεν με νοιάζει, θα μάθω γρήγορα γερμανικά! Τα λέμε, τώρα θα φάω και θα πάω για ύπνο, καληνύχτα!

(Την επόμενη μέρα μπαμπάς και κόρη επισκεφθήκανε το «Kreuzberg» και είδανε και μερικά διαμερίσματα που θα μπορούσαν να αγοράσουν.)

Κυριακή, 1 Οκτωβρίου, ώρα 19:30

Σήμερα πήγαμε στο «Kreuzberg»! Εκεί κανένας δεν με κοιτούσε παράξενα (νιώθω πολύ αβέβαιη όταν με κοιτάνε έτσι) και ξέρεις γιατί; Επειδή εκεί ζουν σχεδόν μόνο Τούρκοι! Όλες οι γυναίκες φοράνε μαντήλες και δεν με κοιτάνε παράξενα αλλά μου χαμογελάνε και μερικές φορές. Ποπό πόσο πολλά πρόσωπα μπορεί να έχει μια πόλη. Είπα στον μπαμπά μου ότι εδώ θέλω να πάρουμε ένα διαμέρισμα και αυτός συμφώνησε βέβαια! Κοιτάξαμε για διαμερίσματα και έχω ήδη το φαβορί μου!! Εύχομαι ο μπαμπάς να συμφωνήσει αλλά είπε να δούμε και άλλα και μετά να καταλήξουμε.

(Η πρώτη μέρα στο σχολείο που θα μπορούσε να ήταν και καλύτερη)

Δευτέρα, 2 Οκτωβρίου, ώρα 20:30

Ήταν για εμένα η πρώτη μέρα στο σχολείο, στη Γερμανία. Δεν ξέρω αν σου το έχω πει ήδη, όμως εγώ στην Συρία είχα μάθημα γερμανικών για 6 μήνες και έμαθα μόνο την αλφάβητο και πώς να λέω το όνομά μου και άλλα βασικά πράγματα. Αυτό αρκεί, μας είπαν, για να μπορέσω να επισκεφτώ μια συνηθισμένη τάξη των σχολείων της

Γερμανίας. Έφτασα στο σχολείο με τον μπαμπά μου και μας περίμενε η δασκάλα μου. Με πήρε από το χέρι και με πήγε στην καινούρια μου τάξη. Μπορούσα να ακούσω την καρδιά μου να χτυπάει λίγο πριν ανοίξει την πόρτα η δασκάλα. Την άνοιξε και μπήκα μέσα. Όλα σώπασαν εκεί που πριν άκουγες πολλή φασαρία από μέσα. Όλοι με κοιτούσαν λες και ήμουν εξωγήινη. Η δασκάλα με ρώτησε πώς με λένε και ποιο είναι το αγαπημένο μου μάθημα. Οι ερωτήσεις δεν άλλαξαν το γεγονός ότι τα παιδιά με κάρφωναν με τα μάτια τους. Μάλλον εδώ στη Γερμανία δεν ξέρουν τι σημαίνει διακριτικότητα. Η δασκάλα με ρώτησε που γεννήθηκα και όταν είπα στη Συρία κάποιο αγόρι φώναξε «Flüchtling!» και μου πέταξε ένα χαρτί στο κεφάλι. Πάλι καλά που αστόχησε. Με πλήγωσε πολύ αυτή η κίνηση του αγοριού. Είναι μια από τις λίγες λέξεις που καταλαβαίνω στα γερμανικά... Πρόσφυγας! Φταίω εγώ που είμαι πρόσφυγας; Φταίω εγώ που γεννήθηκα στη Συρία, εγώ φταίω που βομβαρδίζουν την χώρα μου και όχι τη δικιά του; Αν ερχόταν αυτός στην Συρία και ζητούσε άσυλο εμείς θα του το δώναμε και θα ήμασταν δίκαιοι και ευγενικοί, τα παιδιά δε θα του "έστελναν" μια μπάλα χαρτιού σαν καλωσόρισμα. Εγώ ποτέ δεν είχα ντραπεί για την καταγωγή μου αλλά σήμερα για πρώτη φορά ντράπηκα.

Ντράπηκα που είμαι από τη Συρία και το είπα και στον μπαμπά μου που με καθούσασε και μου είπε ότι δεν χρειάζεται να ντρέπομαι που είμαι από τη Συρία. Κάθε άνθρωπος έχει την ίδια αξία, η οποία είναι ανεξάρτητα από την καταγωγή του. Μερικές φορές ο μπαμπάς μου είναι πολύ σοφός, έχω την εντύπωση.

Πίσω στο σχολείο! Το αγόρι στάλθηκε έξω, αφού πρώτα η κυρία τον έκανε ρεζίλι μπροστά σε όλη την τάξη. Μετά κάθισα στη θέση που μου έδειξαν και ξεκίνησε κανονικά το μάθημα. Κάθομαι δίπλα σε ένα πολύ ήσυχο αγόρι που ντρεπόταν μέχρι και να με κοιτάξει (δεν είχε κανέναν απολύτως λόγο να με φοβάται, επειδή φαινόταν καλά γυμνασμένος). Λες και δεν έφτανε αυτό, έσπρωξε την καρέκλα του όσο πιο διακριτικά γινόταν μακριά από εμένα.

Το μάθημα τελείωσε και κτύπησε για διάλειμμα. Στο διάλειμμα ήμουν μόνη, κανένας δεν ήθελε να μιλήσει με το νέο κορίτσι από την Συρία. Ένιωθα μόνη και εγκαταλειμμένη. Όλοι ήταν με τους φίλους τους, μόνο εγώ όχι. Παρατήρησα ότι ήμουν η μόνη με μαντήλα. Αυτό με έκανε να νιώθω ακόμα πιο άβολα απ' ό,τι ήδη ένιωθα. Τότε είδα κάποιον να έρχεται καταπάνω μου και χάρηκα, όμως η χαρά δεν κράτησε για πολύ. Ήταν το παιδί που μου πέταξε το χαρτί στην τάξη. Μόλις έφτασε κοντά μου με δύο φίλους να τον ακολουθούν, με έφτυσε στα παπούτσια και μου είπε κάτι στα γερμανικά. Δεν

τον κατάλαβα και του είπα να το πει στα αγγλικά πάλι. Μόλις το άκουσε είπε κάτι προφανώς κάτι αστείο στους φίλους του επειδή άρχισαν όλοι μαζί να γελάνε. Μάλλον πάλι κάτι για εμένα θα είχε. Μου είχε στα αγγλικά ότι εγώ φταίω που αυτός τιμωρήθηκε και ότι αν ξανακάνω κάτι που αυτός θα φταίει θα με τιμωρήσει αυστηρά. Εγώ ξεροκατάπια και έγνεψα με την ψυχή στο στόμα. Χάρηκα όταν επιτέλους τελείωσε η πρώτη αυτή απαίσια μέρα στο σχολείο.

Όταν πήγα σπίτι ο μπαμπάς με ρώτησε πως ήταν η μέρα και εγώ του είπα τέλεια! Δεν ήθελα να φοβάται και για το σχολείο, επειδή έχει ήδη άπειρα άλλα θέματα που τον απασχολούσαν.

(Η επόμενη μέρα έμελλε να είναι χειρότερη από την προηγούμενη).

Τρίτη, 3 Οκτωβρίου, ώρα 20:30

Σήμερα ήταν χάλια. Πήγα χωρίς μαντήλα για να μην με κοιτάνε έτσι παράξενα. Δεν βοήθησε. Ήμουν καλή και ευγενική σε όλους, το μόνο που είδα όμως από αυτούς ήταν η πλάτη

τους. Η χθεσινή παρέα ήρθε στο διάλειμμα και με ρώτησα χασκογελώντας ειρωνικά πού είναι η μαντήλα μου. Πήρα την απόφαση να αναφέρω στην κυρία μου την απειλή του αγοριού. Του Χανς. Τον τιμώρησε. Φοβόμουν μην έρθει και με χτυπήσει γι' αυτό με πρόσεχαν οι δάσκαλοι που ήταν συνέχεια κοντά μου. Όταν τελείωσε το σχολείο χάρηκα πάλι, επειδή θα ξεφεύγα από τα παράξενα μάτια, από τις υποτιμητικές ματιές και τις ρατσιστικές παρατηρήσεις. Όπως πάντα όμως η χαρά μου δεν κράτησε για πολύ. Είδα τον Χανς. Ετοιμάστηκα να τρέξω. Μόλις άρχισα να τρέχω για να ξεφύγω, με πιάνει από πίσω στον ώμο και μου ψιθυρίζει στο αυτί: «τόσο εύκολα δεν θα μου ξεφύγεις». Με πιάνει και από το άλλον ώμο και με αναγκάζει να γονατίσω. Ο βοηθός του Χανς μου πήρε τα χέρια και μου τα κράτησε πίσω από την πλάτη μου για να μπορέσει να με κλωτσήσει στην κοιλιά ο Χανς. Άρχισα να κλαίω και να τον ικετεύω να σταματήσει όμως ο αλήτης τότε με κλωτσούσε ακόμα πιο δυνατά. Τότε πέρασε το αγόρι που κάθεται δίπλα μου στο μάθημα (ο Νόα). Ούρλιαξα να με βοηθήσει. Θα μπορούσε, τόσο δυνατός όπως φαίνεται. Είδα και τον Χανς να χλωμιάζει. Ξαφνικά όμως ο Νόα, μας γυρνάει την πλάτη και φεύγει για το σπίτι του. Τα έχασα, άρχισα πάλι να κλαίω μέχρι που έχασα τις αισθήσεις μου. Ξύπνησα λίγο αργότερα και πήγα

σπίτι. Έχω πολλές πληγές... Όταν γύρισα σπίτι ο μπαμπάς με ρώτησε ποιος ήταν αυτός που με χτύπησε αλλά εγώ έμεινα μουγκή. Αν το έλεγα, θα με περίμενε πάλι ο Χανς μετά το σχολείο Πάω για ύπνο, δεν μπορώ άλλο, πάω για ύπνο...

Πέμπτη, 5 Οκτωβρίου, ώρα 20:30

Όπως βλέπεις δεν έγραψα τίποτα χθες... δεν μπορούσα. Έσπασε το χέρι μου. Δηλαδή, μου το έσπασαν. Δεν μπορώ να γράψω με το δεξί χέρι, τώρα γράφω με το αριστερό. Την ίδια μέρα άρχισα να προξενώ τραύματα στον εαυτό μου. Απλά έκανε τόσο καλό να βλέπω τον εαυτό μου να πληγώνεται και αυτό με κάνει να νιώθω έκσταση. Την επόμενη μέρα, δηλαδή σήμερα, έγινε το θαύμα. Ο Νόα δεν έφυγε, όταν ο Χανς και η παρέα του με περικύκλωσαν. Το έκανε δηλ. αρχικά, όμως μετά άλλαξε πορεία και ρίχτηκε πάνω στον Χανς. Δεν τον τραυμάτισε, όμως τον έκανε να τρέξει για να γλυτώσει. Με σήκωσε και με μετέφερε σ' έναν πάγκο. Είπε χίλιες φορές συγγνώμη που δεν με βοήθησε την προηγούμενη φορά. Τον ρώτησα πικραμένη γιατί δεν το έκανε, γιατί δε με βοήθησε. Μου είπε κάτι που με ξάφνιασε. Ήταν μάρτυρας του Ιεχωβά και δεν του επιτρεπόταν να έχει επαφή με μουσουλμάνους ή με κορίτσια παρά μόνο με κορίτσια που είναι και αυτά μάρτυρες του Ιεχωβά. Αυτό σημαίνει ότι δεν του επιτρεπόταν να μου μιλήσει. Ύστερα όμως, όταν είδε ότι ενώ μου σπάσανε το χέρι, πάλι με περικύκλωσαν για να με δείρουν, τα άφησε όλα στην άκρη. Δεν μπορούσα να του είμαι αδιάφορη επειδή αγνόησε τους κανόνες της Θρησκείας του για χάρη μου! Είναι ο πρώτος μου φίλος και αρχίζω και μπορώ να μιλάω μαζί του στα γερμανικά. Ευτυχισμένη επέστρεψα στο σπίτι και είπα στον μπαμπά μου ποιος με χτύπησε. Τα μάτια του γέμισαν με δάκρυα όταν με άκουγε. Με πήρε στην αγκαλιά και μου είπε ότι ο Χανς έχει μπλέξει πολύ άσχημα και ότι δεν πρόκειται να με ξαναχτυπήσει.

Παρασκευή, 6 Οκτωβρίου, ώρα 19:30

Έφτασα με τον μπαμπά μου στο σχολείο. Εγώ πήγα στην τάξη μου και αυτός στην αίθουσα των καθηγητών. Εγώ ήμουν κάτω από την προστασία του Νόα και εκεί έμεινα μέχρι που άρχισε το μάθημα. Μετά από αρκετή ώρα, ήρθε η κυρία και φώναξε τον Χανς.

Σάββατο, 19. Νοεμβρίου, ώρα 20:00

Ο Χανς δεν ξαναήρθε στο μάθημα. Εγώ βρήκα κι άλλους φίλους! Έμαθα ότι ο Χανς διέδιδε ότι ο πατέρας μου ήταν τρομοκράτης, γι' αυτό και με περιφρονούσαν και με κοίταζαν εχθρικά. Μόλις αποδείχτηκε όμως ότι έλεγε ψέματα, τα παιδιά ήταν καλά μαζί μου. Αποδείχτηκε επίσης ότι ο Χανς τρομοκρατούσε όλη την τάξη και πολλά παιδιά δεν με έκαναν παρέα επειδή φοβόντουσαν τον Χανς μην τους χτυπήσει και αυτούς. Νιώθω δυνατή, δεν το βάζω εύκολα κάτω, έζησα σε μια χώρα που ήταν σε εμπόλεμη κατάσταση, χάθηκε το σπίτι μου μπροστά στα μάτια μου, πέθανε η μαμά μου και δεν λύγισα. Το μόμπινγκ όμως μου στοίχησε πολύ. Είναι πολύ φριχτό να τρομοκρατείσαι κάθε μέρα στο σχολείο και να νιώθεις ολομόναχη και αβοήθητη. Πάντα υπάρχουν αλήτες που θέλουν να σου κάνουν κακό αλλά υπάρχουν και καλοί άνθρωποι, και αυτοί είναι οι περισσότεροι, με τους οποίους μπορείς να πολεμήσεις τους κακούς. Γι' αυτό μην το βάζεις ποτέ κάτω. Επειδή δυνατός δεν είναι αυτός που φοβίζεται τους άλλους αλλά αυτός που βοηθάει τους αδύναμους. Αυτό διαφοροποιεί τον Νόα από τον Χανς και από όλους τους ρατσιστές. Δεν έχει σημασία από που κατάγεσαι, σε τι πιστεύεις ή τι χρώμα δέρματος έχεις, επειδή είμαστε όλοι ίδιοι, έχουμε τα ίδια δικαιώματα, είμαστε άνθρωποι. Γι' αυτό να κρίνεις έναν άνθρωπο όταν τον ξέρεις καλά και χωρίς προκαταλήψεις. Και εγώ φοβόμουν τον φαλακρό άνδρα με τα τατουάζ αλλά τελικά η μικρή πωλήτρια ήταν η ρατσίστρια. Θα προσπαθήσω να αλλάξω αυτήν την κακή συνήθεια. Προσπάθησέ το και εσύ!